

The background of the cover is a misty, green-tinted landscape. In the foreground, a wooden boat is partially visible on the right, with a fishing net draped over its side. A large, dark tree branch hangs from the top of the frame. The water is calm, reflecting the light. The overall mood is serene and somewhat melancholic.

ZÚČTOVANIE

pri

GOSSAMERSKOM

RYBNÍKU

JAIME JO WRIGHTOVÁ

ZÚČTOVANIE

prí

GOSSAMERSKOM

RYBNÍKU

ZÚČTOVANIE

pri

GOSSAMERSKOM

RYBNÍKU

JAIME JO WRIGHTOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2018 by Jaime Jo Wright

Originally published in English under the title *The Reckoning at Gossamer Pond*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého Písma: *Biblia, Slovenský ekumenický preklad*.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2019
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-40-9

Mame.

*Lebo nie každá mama dcére toleruje,
že namiesto domácich prác si číta,
že sa neučí variť, ale radšej vymýšľa rôzne spôsoby,
ako sa dajú uniesť ľudia,
že keď má pokosiť trávnik, radšej bude predstierať,
že unikla hroziacej smrti,
a že hodiny klavíra vymení za šibalstvá s Nancy Drewovou,
Trixie Baldenovou a Anne Shirleyovou.*

Kto je z celej rodiny najmúdrejší?

Predsa Ty.

Nesmierne Ťa ľúbim.

Náhle sama tvoja duša
temným myšlienkam napospas,
márne ktosi zistiť skúša
tajomstvo, čo ovláda čas.

Len mlč v tej prázdnej samote,
lebo celkom sám tam nie si,
duše mŕtvych v tvojom svete
ku tebe znovu stali si...

Edgar Allan Poe, *Duše mŕtvych*

1. KAPITOLA

Libby Sheffieldová

GOSSAMER GROVE, WISCONSIN

1907

Libby Sheffieldová sa nikdy nezamyslela nad tým, čo presne by si všimla ako prvé, keby natrafila na mŕtvolu. Nečakala však, že si bude zmeravene obzerať čierne lakované kožené topánky, dobre strihané vlnené nohavice alebo mužove zápästia obopnuté rukávmi s manžetovými gombíkmi, na ktorých sa skvelo zakrivené *G* ako Greenwood. Rozhodne si nemusela všímať oblečenie mŕtvolu, možno sa však takto len snažila rozptýliť, aby sa jej z hrdla nevydral najdlhší výkrik v živote. Mužove chodidlá sa voľne hompálali vo vzduchu, už dávno nimi nekopal. Jeho tvár... Libby sa odvrátila. Najradšej by ju už nikdy nevidela, lenže už teraz bolo viac než isté, že sa jej navždy uloží do truhlice jej spomienok.

Akýsi pohyb vedľa nej ju vytrhol z podvedomej snahy prekonať otrasný šok, ktorý spôsobil, že končatiny jej zdreveneli a ústa mala od hrôzy otvorené.

Calvin sa dovliekol bližšie. Na podlahe zo širokých brvien v stodele u Greenwoodovcov bolo počuť dupot jeho topánok. Schmatol

drevený stolček, ktorý si muž spod seba vykopol. Pokúšal sa ho vsunúť naspäť, podopieral mužove bezvládne nohy, akoby si myslel, že keď sa jeho chodidlá dotknú stolčeka, bude sa môcť opäť nadýchnuť.

„Calvin...“ Libby chcela zastaviť priateľovu márnú snahu, no odrazu zmlkla. Dlaň si pritlačila na ústa, zvrtila sa na päte a hľadela do ranného slnka, ktoré zalievalo cestu k domu Greenwoodovcov. Slniečny lúč akoby smeroval priamo k dverám stodoly, kde narezal na zlovestnú temnotu. Otvorené vráta ju lákali oveľa viac ako predstava, že zaklope na predné dvere domu na druhej strane cesty.

„Nejde to, Lollie,“ ozval sa Calvin zadychčane. Len on ju volal touto prezývkou. Zúfalý tón jeho hlasu ju prinútil pozbierať zvyšky odvahy, ktoré dlho driemali kdesi skryté.

Otočila sa a pohľadom preletela po tvári obeseného diakona Harrisona Greenwooda. Lano prehodené cez krov sa mu zarezávalo do krku. Zachvela sa a pozrela sa na Calvina, ktorý ešte vždy rukami objímal nohy mŕtvoly.

„Je príliš neskoro.“ Jej slová sa v drevenej stodole ozývali. „Calvin, pusť ho.“

Chlapec – vlastne už muž –, ktorého Libby dlho považovala za najlepšieho priateľa, jej venoval dlhý skúmový pohľad. Presne takto na ňu zvykol hľadieť často, keď zvažoval, ako vážne to myslí, či je to naozaj pravda a ako by si mal vyložiť zmysel jej slov. V mestečku Gossamer Grove dostal Calvin nálepku hlupáčika, no Libby tým opovrhovala. Bol oveľa empatickejší a intuitívnejší ako ostatní „praktickí“ dospelí. Veľa ráz v najhlbších zákutiach mysle preklínala Calvinových kritikov. Ibaže teraz jej bolo ľúto, že jej priateľ nedokáže postrehnúť rozdiel medzi mužom bojujúcim o život a uduseným mužom, ktorého tvár bola napuchnutá a sivá.

„Calvin!“ ozvala sa ostrým, no nie prísnyim hlasom. Ruky sa jej triasli a v jej vnútri sa dvíhala vlna paniky, hrdlo jej stiahlo a takmer sa sama začala dusiť, akoby sa celkom vcítila do tuhého mŕtveho diakona Greenwooda.

„Musíme ísť po pomoc.“ Ukázala smerom k domu na druhej strane kruhovej cesty lemovanej rozkvitnutými čerešňami.

„Povedala si predsa, že je mŕtvy.“ Calvin už diakona pustil a teraz sa na ňu mračil.

„Áno, ale...“ Libby si nedokázala pomôcť a nervózne rozhodila rukami. Toto sa nemalo stať! Úmrtné oznámenie v jej vrecku – parte, ktoré predpovedalo smrť diakona Greenwooda ako nejaké zlé znamenie – najprv pokladala za akýsi žart. „Prosím, Calvin.“ Vykročila k domu Greenwoodovcov a vedela, že jej bude v päťách. Ako vždy.

Na prahu sa ocitla oveľa skôr, než sa stihla pripraviť. Bolo pol ôsmej ráno a nebol vhodný čas na návštevu – a už vôbec nie na takúto návštevu.

Hrud' sa jej dvíhala a klesala, denné šaty z mäkkého sivého hodvábu sa jej rozvlnili, keď sa zdvihol svieži vetrík neskorej jari a pohladil jej telo.

„Zaklopeš, Lollie?“

Oblizla si pery a preglgla, takmer pri tom cítila lano okolo krku.

Skôr než ho stihla zastaviť, Calvin hánkami zaklopal na dvere.

Čo povie, keď sa otvoria?

Dobré ráno, pani Greenwoodová. Dnes na úsvite, keď som prišla do redakcie novín, som dostala zvláštnu poštu. Úmrtné oznámenie vášho manžela. Pomyslela som si, že je falošné. Je mi ľúto, ale musím vám oznámiť, že váš manžel naozaj visí z krokvy vo vašej stodole.

To nepôjde.

Libby sa usilovala preformulovať svoju reč.

Pani Greenwoodová, s ľútosťou vám musím oznámiť, že vášmu manželovi sa niečo stalo. Je...

„Mŕtvy!“ vyhlkla hlasno, len čo sa dvere otvorili a syn diakona Greenwooda Elijah Greenwood ju pozdravil nadvihnutým obočím.

„Libby Sheffieldová, pre všetko, čo je sväté, čo...?“ Vyšiel von a zavrel za sebou dvere, akoby chcel zvyšok rodiny ušetriť od jej otrasných komunikačných schopností a úplne nevhodnej návštevy takto skoro ráno.

Jeho spýtavý pohľad preskakoval z Libby na Calvina a opačne. Určite je zvyknutý, že ich vidí spolu, Calvin je predsa ako jej tieň.

Určite je zvyknutý aj na to, že Libby si nevie usporiadať myšlienky, keď je pod nátlakom, a čo je ešte horšie, vždy keď je v jeho prítomnosti. Tentoraz to bolo ešte horšie. Túto chvíľu nemôžu ovládnuť zdrvivúce pocity, s ktorými bojuje vždy, keď sa ocitne vo vzdialenosti menej ako pol metra od neho.

Calvin prešľapoval z nohy na nohu a nebol schopný slova ako zvyčajne v prítomnosti záhadnej a vážnej tváre Elijaha Greenwooda.

Libby vrhla na priateľa zúfalý pohľad, lenže Calvin začal zalamovať rukami a mrmlal si čosi popod nos.

Zdvihla zrak k Elijahovi, ktorý nahnevane nadvihol obočie, naklonil hlavu a prekrižil si ruky na hrudi – na úžasne širokej hrudi, na ktorej Libby vo svojich predstavách často našla útočisko.

„Libby, toto nie je vtipné. Prečo ste sem prišli na svitaní?“

Libby sa zadívala do jeho zamyslených očí. Ako mu má povedať, že v stodole našla mŕtvolu jeho otca? Je hrozné, ako sa história opakuje. Libby bola vždy búrkou, ktorá rozvíri Elijahov pokoj. Stala sa ňou, keď mali s Calvinom pätnásť rokov a Elijah sa nechce ne stal súčasťou jej najhoršej a najtemnejšej spomienky.

Pokrútila hlavou. Nešťastný pokus usporiadať si myšlienky a upokojiť nervy.

„Bolo tam to parte, a keď som ho prečítala, napadlo mi, že najlepšie... môj otec dnes ráno ešte nebol v redakcii, a tak som ho otvorila a... ja... väčšina ľudí nepošle úmrtné oznámenie do novín ešte pred smrťou... hoci niektorí možno áno. Nie. Nie, nemyslím si, že by to niekto urobil, čo ty na to? Poslal by si parte ešte pred smrťou?“

„Libby!“ vyštekol Elijah a náhle zastavil jej chaotické bľabotanie.

Vyvalila oči a chytila sa Calvina. Potrebovala niekoho, kto ju udrží nohami pevne na zemi a prinúti ju správať sa rozumne. V duchu však nevidela nič iné len nehybnú tvár diakona Greenwooda.

Elijah pokrútil hlavou. Ruky mal stále prekrižené a tváril sa nekompromisne. „To nie je vtipné. Upokoj sa, daj sa dokopy a vysvetli mi, čo ťa pre boha živého priviedlo pred naše dvere v čase, keď som sa ešte ani nestihol naraňajkovať.“

Libby nasilu preglgla, ruku vsunula do vrečka a pricapla mu na hrud' úmrtné oznámenie. To nemala robiť. Teplo jeho tela preniklo

cez papier a pocítila ho na dlani bez rukavičky. Spustila ruku a papier sa zniesol k zemi. Elijah ho však vo vzduchu schmatol.

Calvin podišiel bližšie k Libby, ponúkol jej rameno a ona sa ho chytila. Elijah pohľadom kĺzal po slovách na papieri a zmätený výraz na jeho tvári po chvíli vystriedal jasne badateľný hnev. Ihneď pokrčil papier v dlani.

„To má byť vtíp?“ spýtal sa.

Libby zaprskala. „Presne to som si myslela aj ja.“ Hrdlo jej od plaču stiahlo. „Preto som prišla tak skoro. Chcela som skontrolovať tvojho otca, ale...“ Ukázala k stodole.

Elijah si premeral jej tvár, potom sa pozrel, kam smeruje jej prst, a zbledol. Rozohnal sa a odsotil ju i Calvina. Jedným skokom preletel ponad schody a rozbehol sa cez dvor. Jeho kroky držali rytmus s tlkotom Libbinho srdca. Búšenie cítila až v ušiach. Akoby sa vysmievalo pochmúrnemu pokoju tela len niekoľko metrov od nej. Život vyhasol, kým všetci spali, kým boli chránení pred podlosťou smrti, ktorá sledila po Gossamer Grove.

2. KAPITOLA

Annalise Forsythová

GOSSAMER GROVE, WISCONSIN
SÚČASNOSŤ

Annalise by možno pochopila svoj život, keby bol matematickým príkladom. Ona však mohla len premýšľať nad minulosťou a rozdeliť ho na chaotické, nesprávne načasované kapitoly, ktoré sa skončili, akoby neočíslované stránky autorovho rukopisu popadali na dlážku, pomiešali sa a už ich nebolo možné zoradiť.

Zložila si okuliare s čiernym rámom a hodila ich na stôl. Na dokonale uprataný stôl. Pozrela sa na Brenta Druryho v policajnej uniforme, ktorý si práve s vystretými plecami sadol na stoličku oproti. Od strednej školy sa trochu zaguľatil. Vtedy bol kapitánom futbalového tímu, v ktorom hral aj...

To je jedno. Zhlboka sa nadýchla. Do nosa jej udrela silná vôňa kávy, ktorá sa niesla z kaviarne priamo za dverami jej kancelárie. Dych však mala slabý a vzduch nenaplnil jej pľúca tak, ako si želala. Život jej uštedril ďalší chaotický úder do brucha. Človek by si myslel, že už na to musí byť zvyknutá. Očividne to tak nie je.

„Nerozumiem.“ Dokelu, keby sa jej aspoň netriasol aj hlas.

Eugene Hayes je mŕtvy.

Mŕtvy.

Malo by jej to byť jedno. Nemala dôvod sa tým zaoberať, lenže... „Čo tým myslíš, že mal v ruke moju fotku?“

S tým samotárom sa nikdy ani len nestretla, napokon, bol predseda *samotár*.

Brent zovrel pery do tenkej čiary. Annalise by sa stavila, že sa usiluje od nej odosobniť, aby si zachoval objektívny pohľad na vec.

„Len toľko. Bol mŕtvy a v ruke mal tvoju fotku,“ potvrdil. „Ten starký bol ako škrečok. Chcem povedať, že tam bude musieť prísť celá čata v ochranných oblekoch, aby to vyčistili. Na stole boli tiež tvoje fotky.“ Siahol do vrečka uniformy a vybral mobil. Palcom otvoril aplikáciu a otočil ho k nej. „Pozri sa.“

Annalise si vzala mobil a v nemom úžase naň civela. Ošarpaný prívies ju vôbec nezaujímal, lebo len čo zbadala dôsledne poukladané fotografie samej seba, ktoré niekto tajne odfotil, stiahlo jej žalúdok. Tanečné vystúpenie, keď mala desať rokov, školská fotografia s otrasným strojčekom na zuboch, keď mala štrnásť – bol to nejaký čudesný špión?

Palcom a ukazovákcom zväčšila fotografiu na displeji. Zmeravela. Na okamih sa pozrela na Brenta a videla, že čaká, ako zareaguje.

Možno nie špión, ale fanatik!

Zízala na mobil a potom ho Brentovi takmer hodila. Fotografia, na ktorej bola v poslednom ročníku na strednej, mala ohnuté a ošúchané rohy. Vtedy mala asi o desať kíľ menej. Vyzerala plná života – nie ako teraz, keď sa usmieva umelým úsmevom bábičky Barbie. Akoby ubehla celá večnosť, odkedy mala osemnásť. Odkedy dospela nielen preto, že mala na to vek, ale aj z iného dôvodu.

„Poznala si pána Hayesu?“ spýtal sa Brent a vzal si mobil.

„Samozrejme. Teda nie osobne, ale každý v Gossamer Grove predseda pozná Eugena Hayesu. Hlavne po tom, čo Tyler uverejnil v novinách nie veľmi pekný článok o tom, ako starký dlhuje na daniach a mesto mu stále posielá príkazy na vystahovanie.“ Skryla si ruky pod stôl. Triasli sa jej. Prepletla si prsty.

„Ale prečo by potom mal tvoje fotky, Annalise?“

„Ako to mám vedieť?“ Jej hlas vyskočil o oktávu vyššie a musela sa sústrediť, aby hovorila opäť normálnym tónom. Hlasy zákazníkov z kaviarne – jej zákazníkov – sa miešali so syčaním parnej trysky a prenikali cez dvere kancelárie. Teraz by nepohrdla pravým espressom.

„Chápeš, že si rozrušená, ale musím ti ukázať ešte niečo.“ Brent sa opäť sústredil na mobil.

Nie, len nie fotografiu tela.

„Pozri sa.“ Otočil k nej mobil. Keď zbadala zväzok papierov, dávala si pozor, aby od úľavy nahlas nevzdychla.

„Čo je to?“

„Staré dokumenty. Všetky sú z Gossamer Grove. Všetky z prelomu devätnásteho a dvadsiateho storočia.“

Annalise mu venovala bezvýrazný pohľad. „A?“

Brent jej na mobile ukázal ďalšiu fotografiu. Zažltnutý leták s obrovským čiernym atramentovým nápisom *Bratia Corbinovci prišli na evanjelické zhromaždenie* a úmrtné oznámenie Harrisona Greenwooda z roku 1907.

Irónia má ostrú a pichľavú čepel'. Pomyselný Jack Rozparovač sa vracal často a nesklamal ani tentoraz. Keby mohla zaplatiť, aby zabudla na meno Greenwood, zadĺžila by sa do konca života.

Zdvihla zrak k Brentovi a rozhodla sa – bola úplne odhodlaná – nevšimáť si úmrtné oznámenie a fakt, že bolo pri jej fotografii. Delilo ich sto rokov. Dalo by sa to vysvetliť ako otrasná zhoda náhod.

„Dobre, tak čo to má znamenať? Nerozumiem tomu,“ mávla rukou k mobilu. Hlavne tomu, ako sa Eugene Hayes dostal k fotografii, kde bola ako osemnásťročná na táboráku u Garretta Greenwooda v tú noc, keď...

„Netušíš, ako by tvoja fotka, úmrtné oznámenie a leták o zhromaždení evanjelikálov mohli súvisieť?“

„Či by mohli súvisieť? Asi ťažko. Nič ich nespája,“ ohradila sa nepresvedčivým argumentom. Stíšila hlas: „Počuj, neviem, prečo mal moje fotky, a nechcem ani pomyslieť na to, prečo boli vedľa úmrtného oznámenia nejakého Greenwooda z Gossamer Grove!“

Greenwood. To meno nad ňou viselo ako nejaký hrozivý tieň. Tmavý strašidelný tieň, ktorý uskakoval, klesal a vysmieval sa jej, keď si už myslela, že nadobro zmizol. Annalise si nemohla dovoliť, aby sa ktokoľvek, dokonca ani nejaký samotár, vrátil v jej minulosť. Tak veľmi sa snažila vytvoriť si nový život, byť v meste dôveryhodnou osobou, stať sa patrónkou, ktorá sa postará o ľudí ako Eugene Hayes. Nechcela dopustiť, aby boli stratení v meste, kde na nich nikomu nezáleží. Aj preto si väčšinu ľudí držala od tela. Bola spoločenská a priateľská, dokonca vedela diskutovať o politike, ale nikoho nepustila k sebe naozaj blízko.

Aspoň nie väčšinu.

Pozrela sa Brentovi do očí. Vedel o tom. Nikdy by to nepovedal, ale vedel to. A práve toho sa bála najväčšmi. Tieto tajomstvá nikdy nezmiznú.

3. KAPITOLA

Libby

Úmrtné oznámenia sú poslednou stranou z denníka, či už bol príbeh šťastný alebo tragický a plný útrap. Bola to správa o zaujímavom živote, alebo ešte horšie, o dramatickom konci. Nikdy sa však netlačili ešte *pred* smrťou. Až doteraz.

Libby sa hodila na stoličku za stolom svojho otca v redakcii novín. Celá sa triasla. Po rozruhu z rána na ňu doľahol žiaľ a vedela, že nikdy, *nikdy* nezabudne na úpenlivé kvílenie, ktoré vychádzalo spomedzi pier pani Greenwoodovej, keď jej Elijah oznámil, čo sa stalo. Nikdy nezabudne, ako sa na ňu pozrel, akoby ona zoslala skazu na jeho otca. Ale ona ho tam predsa nezavesila! Nie. Greenwoodovci zavolali políciu – boli dosť bohatí a mali telefón – a tá rýchlo vyhodnotila, že diakon Greenwood si vzal život sám.

Okolo nich vládol chaos – diakonovi prerezali lano a uložili ho do voza súdneho lekára, doktor Penchan mľaskal jazykom a na znak útechy podával Elijahovi ruku –, no Libby si všimla, že Elijah ju neustále sleduje. Ju aj Calvina. V očiach jasne videla, čo si myslí. Ona je na vine. Ako vždy.

Teraz sa naklonila dopredu, vzala papier, vložila ho do písacieho stroja pred sebou a posunula ho pomocou valca. Chytila otcove

načmárané poznámky a pokúšala sa aspoň trochu upokojiť chvejúce sa ruky a telo. Noviny. Príbeh. Bude myslieť na čokoľvek, len nie na to otrasné ráno.

V rámci evanjelikálnej bohoslužby bratov Corbinovcov sa znovu uskutočnil krst. Osem duší prijalo sviatosť krstu, keď sa včera v noci ponorili do vody v Gossamerskom rybníku. Po obrade predniesol Jedidiah Corbin účastníkom takú strhujúcu a vášnivú kázeň, že niekoľko manželov hnalo manželky domov. Akísi fagani zapálili petardy, no malý oheň pri rybníku rýchlo uhasil ducha-prítomný človek.

Libby prestala nervózne ťukať do stroja. Hlasné ťuk-ťuk jej šlo na nervy, ktoré mala už aj tak napnuté na prasknutie vinou besnenia smrti. A teraz toto? Posledný týždeň sa v novinách objavovali krátke pikantné správy o bratoch Corbinovcoch a evanjelikálne zhromaždenia na jednej strane inšpirovali ľudí k viere, na druhej strane vyvolávali násilie.

Vyšklbla papier a písací stroj ho uvoľnil len veľmi neochotne, akoby protestoval.

„Áno, aj ja by som chcela, aby bolo včera!“ zamrmlala smerom k stroju. Včera musela iba skrývať svoje spomienky, vyhýbať sa otcovi a jeho partnerovi, spoluvlastníkovi novín, a predstierať, že nepočuje mamino zbožné pranie, aby sa zajtra ráno zúčastnila na charitatívnom posedení pri čaji.

Laktami sa oprela o stôl a zhlboka dýchala, aby sa upokojila. Určite za ňou prídu policajti a budú ju vypočúvať kvôli ranným udalostiam. Pokoj však nenachádzala ani tu, v redakcii nudných mestských novín. Bratia Corbinovci len prilievali olej do ohňa a to neveštilo nič dobré. V Gossamer Grove sa schyľovalo k problémom. V malebnom meste s typickým stredozápadným šarmom, ktoré bolo plné šepotu o milosrdenstve a добрote, sa prebudili temné záležitosti. Celé mestečko sa vznášalo preč ako pavučina vo vetre.